træffes paa offentlige Veie, vil gribe ind i Forhold, som man, naar det kommer til Alt, dog ikke har Magt over.

De tvende næste Ændringsforslag til § 11, nemlig Forslagene under Nr. 27 og Nr. 27 b, angaa det sidste Stykke af § 11. Ved Nr. 27 b foreslaas af det nævnte Stykke udeladt i første Linie Ordene: „eller Sti", og i anden Linie Ordene: „eller Stien". Jeg ser ikke, at disse Ord godt kunne andet end udelades, thi ved at tale om et „til en Sti hørende Terrain" tror jeg ikke, at man kan siges at henlede Tanken paa nogen egentlig existerende Ting. — I Forslaget under Nr. 27 dukker jo dernæst Spørgsmaalet om „forsætlig" eller ikke forsætlig igjen op. Af de Afstemningsresultater, hvortil Thinget kom igaar, var der to, som ganske vist ikke tiltalte mig. Det ene var det, at „Lam" bleve strøgne i 7de Linie af § 3, medens „Kalve" og „Føl" bleve staaende i den nævnte Paragraph, men dertil kan og skal jeg naturligvis ikke nu vende tilbage. Det Andet var, at Thinget ikke vilde vedtage i 2den Linie af § 8 foran „tøirer" at indskyde det Ord „forsætlig", uagtet det samme Ord findes i § 9, baade saaledes som den nu foreligger i ny Affattelse, og saaledes som den forelaa i Lovforslaget, og uagtet der ikke synes mig at være nogen Grund til at beholde det i § 9 og derimod ikke at ville indsætte det i § 8. Det vil nu ses, at der her i det sidste Stykke af § 11 igjen er Tale om det selvsamme utilbørlige Forhold, som er omtalt i § 8, nemlig at tøire sine Dyr saa nær ved sin Grændse, at de kunne naa ind respektive paa Naboens Mark og — hvad der her er Tale om — paa Veien og der muligvis bjerge lidt Græs. Jeg er ikke bemyndiget til at tage Ændringsforslaget under Nr. 27 om ogsaa her at indsætte „forsætlig" tilbage, og jeg kan heller ikke personlig ønske at holde Spørgsmaalet derom borte fra en ny Afstemning. Jeg ser ikke rettere end, at de Bemærkninger, som jeg tillod mig at fremføre i saa Henseende igaar, dog vistnok maa siges at holde Stik. Det er muligt, at jeg ikke da udtrykte mig tilstrækkelig klart med Hensyn til dette Punkt, men jeg ser ikke rettere end, at Ordet „forsætlig" er vel beføiet her. Hvad bliver Følgen af, at Ordet „forsætlig" indskydes? Jeg beder erindret, at der her er Tale om en offentlig Politisag. Derved, at Ordet „forsætlig" indskydes, stiller jeg nu ikke den Fordring til Dommeren, at han skal sørge for, at der føres et positivt Bevis for Forsætligheden. Ved de Handlinger, hvorom der her er Tale, er der nemlig en saa afgjort Præsumtion for, at Forsætlighed er tilstede, at man, som sagt, ikke behøver at føre et positivt Bevis derfor. Vil Nogen i disse Tilfælde fri sig med den Undskyldning, at det ikke var forsætligt, saa maa han fremføre sine Grunde derfor. Spørgsmaalet om Forsætligheden vil med andre Ord først komme frem paa det Stadium, hvor Dommeren spørger den Tiltalte, om han har Noget at sige til sit Forsvar. Men da bør han ogsaa kunne komme frem og sige, at det var ikke sket forsætlig, men „at Karlen Hans, som ellers pleiede at flytte Køerne, var til Dands, og at saa fik den fjollede Lars Lov til at gjøre det, men han kunde ikke gjøre det ordentlig, og derved var Overtrædelsen indtruffen, medens det aldeles ikke havde været Tiltaltes Tanke at gjøre noget Overgreb paa Veien; det var en ren Malheur, at det var sket." Stiller Sagen sig virkelig saaledes, vil man da kunne frikjende ham, naar Ordet „forsætlig" staar paa det paagjældende Sted; staar det der ikke, tror jeg derimod neppe, at man vil kunne frikjende ham. Jeg veed, at de Yttringer, som jeg i saa Henseende fremkom med igaar, have været Gjenstand for Modsigelse og ere blevne betegnede som ikke korrekte; men jeg kan ikke se rettere end, at det dog forholder sig saaledes. Dem, der ville opponere herimod, vil jeg dog spørge, hvorledes de da ville stille sig til det samme Ord „forsætlig", saaledes som det er brugt i den almindelige danske Straffelovs § 296. Jeg skal tillade mig at henlede Opmærksomheden paa denne Paragraph og paa, hvad den angaar. Dens 1ste Punktum lyder saaledes: „Ødelægger eller beskadiger Nogen ellers forsætlig fremmed Eiendom, bliver han, forsaavidt Forholdet ikke falder ind under strengere Straffebestemmelser, at straffe med Bøder eller Fængsel." Der er altsaa der Tale om, saa